

Sygn. akt III AUa 1008/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 maja 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący sędzia Dorota Elżbieta Zarzecka

Sędziowie Alicja Sołowińska

Teresa Suchcicka

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 6 maja 2020 r. w B.

sprawy z odwołania A. Ż.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o podleganie obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej

na skutek apelacji A. Ż.

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 3 października 2019 r. sygn. akt IV U 863/19

oddala apelację.

A. S. D. Z. T. S.

Sygn. akt: III AUa 1008/19

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z 13 lutego 2019 r. na podstawie art. 83 ust. 1 pkt. 1, 3, art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt. 4, art. 18 a ust. 1, art. 18 ust. 8, art. 20 ust. 1, art. 32, art. 46 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2019.300 ze zm.), art. 81 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U.2018.1510), art. 104 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U.2018.1265) stwierdził, że A. Ż. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega w okresie od 2 czerwca 2016 r. do 31 października 2017 r. obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym oraz wypadkowemu. Jednocześnie Zakład ustalił podstawę wymiaru składek na powyższe ubezpieczenia oraz podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne i na Fundusz Pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył A. Ż.. Domagał się zmiany zaskarżonej decyzji i uznanie, że nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnym, rentowym i wypadkowemu w okresie od 2 czerwca 2016 r. do 30 czerwca 2016 r. oraz od 1 lipca 2016 r. do 31 października 2017 r. oraz zasądzenia od organu rentowego zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych. Nadto wniósł o zawieszenie postępowania sądowego na podstawie art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c. do czasu zakończenia postępowania prowadzonego przez S. P. w zakresie objęcia go lub wykluczenia z ubezpieczenia społecznego. Odwołujący zarzucił organowi rentowemu błędne przyjęcie, że okresie od 2 czerwca

2016 r. do 30 czerwca 2016 r. oraz od 1 lipca 2016 r. do 31 października 2017 r. mimo jednoczesnego wykonywania pracy najemnej na rzecz spółki (...) na terenie Słowacji, a także prowadzenia działalności gospodarczej w Polsce, podlegał wyłącznie obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej, oraz niewłaściwe uznanie, że z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej na terenie Polski podlega obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu w okresie od 2 czerwca 2016 r. do 30 czerwca 2016 r. oraz od 1 lipca 2016 r. do 31 października 2017 r., mimo wykonywania pracy najemnej na terenie Słowacji.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu wydanej decyzji. W odniesieniu do zarzutów podniesionych w odwołaniu dotyczących kwestii ustalenia właściwego ustawodawstwa ZUS wyjaśnił, że w niniejszej sprawie nie mają one znaczenia, gdyż decyzja stwierdzająca podleganie odwołującego ustawodawstwu polskiemu w okresie od 2 czerwca 2016 r. do 31 października 2017 r. stała się już prawomocna. W tym stanie rzeczy nie jest zatem zasadny również wniosek skarżącego o zawieszenie postępowania sądowego. Na marginesie organ rentowy dodał, że wniosek ubezpieczonego o ustalenie ustawodawstwa właściwego w zakresie ubezpieczeń społecznych w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej na terytorium Polski oraz podjęciem zatrudnienia na terytorium Słowacji został rozpoznany w trybie art. 16 ust. 2 rozporządzenia nr 987/2009. Nadto ZUS wystąpił do słowackiego organu ubezpieczeniowego, informując o swoich wątpliwościach, co do charakteru stosunku pracy ubezpieczonego ze słowackim pracodawcą, a słowacka instytucja potwierdziła wykonywanie pracy przez odwołującego w spornym okresie z zakresie 10 godzin miesięcznie za wynagrodzeniem w wysokości 40 euro, zastrzegając, że praca najemna w tym państwie miała charakter marginalny, co oznacza, że odwołujący powinien podlegać polskim przepisom zabezpieczenia społecznego.

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z 3 października 2019 r. oddalił odwołanie (pkt I) oraz zasądził od odwołującego A. Ż. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. kwotę 180 tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt II).

Sąd Okręgowy ustalił, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z 21 marca 2017 r. nr (...) stwierdził, że A. Ż. w zakresie zabezpieczenia społecznego podlega ustawodawstwu polskiemu w okresie od 2 czerwca 2016 r. Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 21 lipca 2017 r., w sprawie IV U 708/17 oddalił odwołanie ubezpieczonego od ww. decyzji. Następnie Sąd Apelacyjny w Białymstoku wyrokiem z 1 lutego 2018 r., sygn. akt III AUa 690/17 oddalił apelację wniesioną przez A. Ż. uznając, że praca najemna świadczona przez niego na terenie Słowacji miała charakter marginalny w porównaniu do prowadzonej działalności gospodarczej w Polsce. W konsekwencji decyzja z 21 marca 2017 r. – stwierdzająca podleganie A. Ż. ubezpieczeniom społecznym w Polsce od 2 czerwca 2016 r. do 31 października 2017 r., stała się prawomocna.

17 grudnia 2018 r. A. Ż. złożył do ZUS pismo w sprawie konieczności przeprowadzenia przez Zakład postępowania wyjaśniającego i wydania decyzji w sprawie, wskazując, że w okresie od 2 czerwca 2016 r. do 31 października 2017 r. wykonywał pracę najemną na terenie Słowacji.

W odpowiedzi, z uwagi na to, że decyzja z 21 marca 2017 r. nr (...) w sprawie podlegania A. Ż. ustawodawstwu polskiemu stała się prawomocna, ZUS pismem z 28 grudnia 2018 r. zawiadomił go o wszczęciu postępowania w sprawie ustalenia podstawy wymiaru składek z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w okresie od 2 czerwca 2016 r. do 31 października 2017 r.

10 stycznia 2019 r. wpłynęło do ZUS kolejne pismo A. Ż., w którym wnioskował o wydanie decyzji również o okresie podlegania do ubezpieczeń. W związku z tym Zakład pismem z dnia 11 stycznia 2019 r. znak: 230400/71/UBS-2019-3 wszczął postępowanie w sprawie ustalenia schematu podlegania A. Ż. do ubezpieczeń społecznych z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w okresie od 2 czerwca 2016 r. do 31 października 2017 r. W toku tego postępowania organ rentowy stwierdził, że w bazie danych ZUS brak było zgłoszenia i wyrejestrowania do ubezpieczeń, tj. dokumentu (...) i (...), brak było również dokumentów rozliczeniowych z wykazanymi składkami na poszczególne ubezpieczenia za okres od czerwca 2016 r. do października 2017 r.

Naczelnik Urzędu Skarbowego w B. poinformował ZUS, że A. Ź. składał zeznania podatkowe za lata 2016 i 2017, w których deklarował przychód z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej. Ponadto, w ramach prowadzonej działalności, dokonywał wpłat zryczałtowanego podatku dochodowego od przychodów ewidencjonowanych za 2016 i 2017 r. za okresy kwartalne.

Zdaniem organu rentowego, w związku z prowadzeniem pozarolniczej działalności gospodarczej w okresie od 2 czerwca 2016 r. do 30 czerwca 2016 r. wnioskodawca miał prawo do skorzystania z zapisu art. 18 a ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, w myśl którego w okresie pierwszych 24 miesięcy kalendarzowych od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności gospodarczej podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa niż 30% kwoty minimalnego wynagrodzenia. Składka w tej wysokości obowiązuje od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia danego roku.

Natomiast w okresie od 1 lipca 2016 r. do 31 października 2017 r. skarżącemu obowiązywała podstawa wymiaru składki, zgodnie z art. 18 ust. 8 wyżej powołanej ustawy, tj. zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek, ogłoszonego w trybie art. 19 ust. 10 na dany rok kalendarzowy. Składka w nowej wysokości obowiązuje od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia danego roku.

Mając na uwadze te ustalenia, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. 13 lutego 2019 r. wydał zaskarżoną decyzję i stwierdził okres podlegania do ubezpieczeń społecznych oraz należne podstawy wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne: emerytalne, rentowe, wypadkowe, oraz ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy.

Sąd Okręgowy wskazał, że w rozpoznawanej sprawie istotę sporu stanowiło ustalenie, czy organ rentowy zaskarżoną decyzją zasadnie stwierdził, że A. Ź. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega w okresie od 2 czerwca 2016 r. do 31 października 2017 r. obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym oraz wypadkowemu. Zakład ustalił też podstawę wymiaru składek na powyższe ubezpieczenia oraz podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne i na Fundusz Pracy.

Sąd wskazał, że zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (dalej ustawa systemowa), obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi. W myśl art. 17 ust. 1 oraz art. 47 ust. 1 cyt. ustawy, płatnicy składek obliczają, rozliczają i przekazują za dany miesiąc do ZUS składki na poszczególne ubezpieczenia. Od nieopłaconych w terminie składek, należne są od płatnika składek odsetki za zwłokę na zasadach i w wysokości określonych w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa. Natomiast stosownie do art. 83 ust. 1 ustawy systemowej, Zakład Ubezpieczeń Społecznych w drodze decyzji rozstrzyga w indywidualnych sprawach zgłaszania do ubezpieczeń społecznych, ich przebiegu, ustalania wymiaru składek i ich poboru, umarzania należności z tytułu składek, a także ustalania uprawnień do świadczeń z ubezpieczenia i wymiaru tych świadczeń. W myśl przepisu art. 13 pkt. 4 powołanej ustawy, osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania jej wykonywania. Zgodnie z art. 20 ust. 1 wymienionej ustawy, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie wypadkowe stanowi podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i ubezpieczenia rentowe.

W ocenie Sądu Okręgowego, organ rentowy zasadnie stwierdził, w świetle faktów składających się na przebieg ubezpieczenia odwołującego, że A. Ź. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą w okresie od dnia 2 czerwca 2016 r. do 31 października 2017 r. podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym oraz wypadkowemu. Zakład również prawidłowo ustalił podstawę wymiaru składek na powyższe ubezpieczenia oraz podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne i na Fundusz Pracy. Z akt sprawy wynikało bowiem, że kwestia podlegania ubezpieczeniom społecznym wnioskodawcy w okresie od dnia 2 czerwca 2016 r. do 31 października 2017 r. została już wcześniej prawomocnie rozstrzygnięta. O prawidłowości ustaleń ZUS w tym zakresie wypowiadały

się sądy obu instancji. Zdaniem Sądu zaskarżona decyzja była jedynie dalszą konsekwencją prawną tych ustaleń. Dotyczyła stwierdzenia podstawy wymiaru składek na poszczególne ubezpieczenia oraz ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy A. Ź. jako osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą w okresie od dnia 2 czerwca 2016 r. do 31 października 2017 r. i podlegania z tego tytułu obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym oraz wypadkowemu.

Dlatego też, Sąd Okręgowy, na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie.

Apelację od powyższego wyroku wniósł A. Ź., zaskarżając go w całości. Zarzucił Sądowi pierwszej instancji:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 6 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2016r., poz.963 z późn. zm.) poprzez jego zastosowanie, co skutkowało uznaniem, iż wnioskodawca jako osoba prowadząca działalność gospodarczą podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu, podczas gdy ubezpieczony w okresie od 2 czerwca 2016 r. do 30 czerwca 2016 r. oraz od 1 lipca 2016 r. do 31 października 2017 r. wykonywał pracę najemną na terenie Słowacji na rzecz MANIOM s.r.o. zatem posiadał tytuł ubezpieczenia na terenie innego państwa członkowskiego;

2. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez zaniechanie wszechstronnego rozważenia całego zebranego w sprawie materiału i oparcie rozstrzygnięcia jedynie na stanowisku organu rentowego, z pominięciem natomiast dokumentów przedstawianych przez wnioskodawcę, a przede wszystkim faktu, iż wobec wnioskodawcy nie zakończono sprawy o ustalenie właściwego ustawodawstwa, co skutkowało uznaniem, iż wnioskodawca nie posiada innego tytułu do ubezpieczeń społecznych poza prowadzeniem pozarolniczej działalności gospodarczej, zatem podlega on obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu od 2 czerwca 2016 r. do 30 czerwca 2016 r. oraz od 1 lipca 2016 r. do 31 października 2017 r. mimo wykonywania pracy najemnej na terenie Słowacji.

Wskazując na powyższe zarzuty A. Ź. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę zaskarżonej decyzji w ten sposób, iż wnioskodawca jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, rentowym i wypadkowemu 2 czerwca 2016 r. do 30 czerwca 2016 r. oraz od 1 lipca 2016 r. do 31 października 2017 r., ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy zwrotu kosztów procesu.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Kwestia sporna w rozpoznawanej sprawie dotyczyła ustalenia, czy organ rentowy zaskarżoną decyzją zasadnie stwierdził, że A. Ź. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega w okresie od 2 czerwca 2016 r. do 31 października 2017 r. obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym oraz wypadkowemu oraz ustalił podstawę wymiaru składek na powyższe ubezpieczenia oraz podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne i na Fundusz Pracy.

Z podniesionych w apelacji zarzutów wynika, że skarżący nie zgadza się z objęciem go obowiązkowymi ubezpieczeniami emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu, jako osoby prowadząca działalność gospodarczą, ponieważ w okresie od 2 czerwca 2016 r. do 31 października 2017 r. wykonywał pracę najemną na terenie Słowacji na rzecz MANIOM s.r.o., a zatem posiadał tytuł ubezpieczenia na terenie innego państwa członkowskiego i nie podlegał ubezpieczeniom w Polsce. Apelujący w szczególności zwrócił uwagę na fakt, że sprawa o ustalenie właściwego ustawodawstwa nie została zakończona, a Sąd Okręgowy oparł się jedynie na stanowisku organu rentowego.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, Sąd pierwszej instancji trafnie uznał, że w okolicznościach rozpoznawanej sprawy zaistniały podstawy do ustalenia podlegania A. Ź. jako osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą w

okresie od 2 czerwca 2016 r. do 31 października 2017 r. obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym oraz wypadkowemu, a także do ustalenia podstawy wymiaru składek na powyższe ubezpieczenia oraz podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne i na Fundusz Pracy. Sąd Apelacyjny w całości podziela ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji oraz jego wywód prawny zawarty w uzasadnieniu wyroku.

Wszystkie zawarte w apelacji zarzuty tj. naruszenia przepisów postępowania i naruszenia prawa materialnego, w istocie rzeczy zmierzały do wykazania, że w okresie objętym zaskarżoną decyzją wnioskodawca podlegał ubezpieczeniom społecznym w innym państwie członkowskim, a w konsekwencji nie podlegał ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w Polsce i nie było przesłanek ustalenia podstawy wymiaru jego składek.

Takie zarzuty nie zasługują na uwzględnienie, ponieważ prawidłowo wywiódł Sąd pierwszej instancji, że kwestia podlegania przez odwołującego ubezpieczeniom społecznym w Polsce została już przesądzona prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 1 lutego 2018 r., sygn. akt III AUa 690/17. Sąd ten oddalił apelację A. Ż. od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie z 21 lipca 2017 r. sygn. akt IV U 708/17. Zaś Sąd Okręgowy w Olsztynie oddalił odwołanie A. Ż. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 21 marca 2017 r. nr (...), mocą której organ rentowy stwierdził, że A. Ż. w zakresie zabezpieczenia społecznego podlega ustawodawstwu polskiemu w okresie od 2 czerwca 2016 r. do 31 października 2017 r. Sąd Apelacyjny w pisemnym uzasadnieniu orzeczenia stwierdził, że praca najemna świadczona przez A. Ż. na terenie Słowacji miała charakter marginalny w porównaniu do prowadzonej działalności gospodarczej w Polsce. A. Ż. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z 1 lutego 2018 r., sygn. akt III AUa 690/17, jednakże Sąd Najwyższy postanowieniem z 29 maja 2019 r. sygn.. akt II UK 187/18 odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia wskazał, że organ rentowy (jako instytucja wyznaczona przez właściwą władzę państwa członkowskiego) był organem właściwym i kompetentnym do ustalenia ustawodawstwa mającego zastosowanie do A. Ż.. W konsekwencji decyzja z 21 marca 2017 r. – stwierdzająca podleganie A. Ż. ubezpieczeniom społecznym w Polsce od 2 czerwca 2016 r. do 31 października 2017 r., stała się prawomocna.

W niniejszej sprawie nie jest zatem dopuszczalne ponowne rozważanie tej kwestii, w tym także prowadzenie postępowania dowodowego w tym zakresie.

Co istotne, istnieje bezpośredni związek pomiędzy decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 21 marca 2017 r. nr (...), którą organ rentowy stwierdził, że A. Ż. w zakresie zabezpieczenia społecznego podlega ustawodawstwu polskiemu w okresie od 2 czerwca 2016 r. do 31 października 2017 r., a decyzją z 13 lutego 2019 r., stwierdzającą, że A. Ż. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega w okresie od 2 czerwca 2016 r. do 31 października 2017 r. obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym oraz wypadkowemu i ustaleniem podstawy wymiaru składek na powyższe ubezpieczenia oraz na ubezpieczenie zdrowotne i na Fundusz Pracy.

Związek ten wyraża się tym, że decyzja z 13 lutego 2019 r. jest następstwem decyzji z 21 marca 2017 r. Skoro prawidłowość decyzji z 21 marca 2017 r. została przesądzona prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 1 lutego 2018 r., sygn. akt III AUa 690/17, to należy mieć na uwadze, że moc wiążąca prawomocnego orzeczenia (art. 365 § 1 k.p.c.) zapadłego między tymi samymi stronami w innej sprawie o innym przedmiocie polega na zakazie dokonywania ustaleń i ocen prawnych sprzecznych z ustaleniami i ocenami dokonanymi w sprawie już osądzonej.

W istocie rzeczy skarżący nie wykazał, z jakich to względów w przedmiotowej sprawie możliwe byłoby zignorowanie faktu obowiązywania prawomocnego wyroku

w sprawie III AUa 690/17. Sąd Najwyższy w postanowieniu z 15 lipca 2011 r.,

I UK 425/10, stwierdził, że w sprawie, w której ubezpieczony zaprzecza podleganiu obowiązkowi ubezpieczeń społecznych w okresach, co do których sprawa została już prawomocnie rozstrzygnięta przez sąd ubezpieczeń społecznych, występuje powaga rzeczy osądzonej. W odniesieniu do spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych powaga rzeczy osądzonej ma walor szczególny, który w pewien sposób ogranicza jej praktyczne znaczenie. Choć

rozstrzygnięcia sądowe w tych sprawach ustalają treść łączącego strony stosunku prawnego w chwili wyrokowania, to nowe zdarzenia zachodzące po uprawomocnieniu się orzeczenia mogą spowodować przekształcenie treści praw i obowiązków stron stosunku ubezpieczenia społecznego. Powaga rzeczy osądzonej dotyczy więc tych orzeczeń sądów ubezpieczeń społecznych, których podstawa faktyczna nie może ulec zmianie lub gdy odwołanie od decyzji organu rentowego zostało oddalone po stwierdzeniu niespełnienia prawnych warunków do świadczenia wymaganych przed wydaniem decyzji będącej przedmiotem postępowania sądowego (postanowienie Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2005 r., II UK 61/05, oraz wyrok z 14 maja 2009 r., II UK 211/08). Odnosząc powyższe rozważania do okoliczności niniejszej sprawy stwierdzić należy, że z uwagi na przedmiot decyzji z 21 marca 2017 r., po uprawomocnieniu się wyroku z dnia 1 lutego 2018 r., sygn. akt III AUa 690/17, nie mogły zaistnieć zdarzenia powodujące przekształcenie treści stosunku ubezpieczenia społecznego w tym zakresie.

Zatem skoro przesądzona została kwestia podlegania ustawodawstwu polskiemu w okresie od 2 czerwca 2016 r. do 31 października 2017 r., to oczywistym następstwem tego stanu rzeczy było stwierdzenie podlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w Polsce i ustalenie podstawy wymiaru składek, co też określała zaskarżona decyzja.

Zauważyć należy, że A. Ż. w toku postępowania nie podniósł żadnych zarzutów co do prawidłowości ustalenia podstawy wymiaru przez organ rentowy składek na ubezpieczenie społeczne. Nie negował również prowadzenia działalności gospodarczej.

Nie zasługiwał też na uwzględnienie zarzut apelacji wskazujący na zaniechanie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i oparcie rozstrzygnięcia jedynie na stanowisku organu rentowego.

Jak zostało wyjaśnione na wstępie, nie było możliwe w przedmiotowej sprawie prowadzenie postępowania dowodowego mającego wyjaśnić, czy w spornych okresach, odwołujący wykonywał pracę najemną na terenie Słowacji na rzecz MANIOM s.r.o. i posiadał tytuł ubezpieczenia na terenie innego państwa członkowskiego. Jest to skutek prawomocnego orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 1 lutego 2018 r., sygn. akt III AUa 690/17, przesądzającego kwestię podlegania ubezpieczeniom społecznym w Polsce.

Oczywiście bezzasadne jest więc twierdzenie apelującego, że sąd pierwszej instancji nie rozważył wszechstronnie całego materiału dowodowego, ponieważ oparcie się przez Sąd Okręgowy na dowodach z dokumentów znajdujących się w aktach, wyczerpywało właśnie postępowanie dowodowe przeprowadzone w przedmiotowej sprawie. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, zaś w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 k.p.c., nie popełnił też błędów w rozumowaniu w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej, ponieważ prawidłowo zinterpretował i zastosował odpowiednie przepisy prawa.

Reasumując, Sąd Apelacyjny stwierdził, że zaskarżony wyrok odpowiada prawu, a wywiedziona przez A. Ż. apelacja, nie zawierająca usprawiedliwionych zarzutów naruszenia materialnego i procesowego, podlega oddaleniu na zasadzie art. 385 k.p.c.

A. S. D. Z.T. S.